

Het leven van Max en z'n mama

11 maanden

Donderdag was het zover, 11 maanden oude Max alweer. Nog een maand en dan vieren we zijn eerste verjaardag. Wat is het snel gegaan. Een moeilijke start gehad, waar we het gewoon niet meer over gaan hebben. Maar wat gaat het nu goed met ons. We hebben een heerlijk tevreden mannetje, een echte lachebekkie. Want ja lachen doet hij meer dan huilen, en ik smelt steeds weer van zijn heerlijke glimlach. Ook komen er steeds meer praatjes uit hem en kunnen we steeds weer om hem lachen om nieuwe geluiden of nieuwe dingen die hij doet.

Zo trekt hij zich nu steeds op aan alles wat hij kan vinden, vooral de tafel is favoriet. Maar nog niet tot staand maar optrekken zodat hij op zijn knieën zit. En alle blokjes en bekertjes moeten eraan geloven die worden overal naar toe gesleept. En hij vind het geweldig om ze op tafel te leggen. Dus elke dag vind ik wel een aantal van die blokjes of bekertjes op tafel. Maar ook vind ik de tafel wel wat eng, want hij trekt zich ook op aan de kanten waar de hoeken zitten. Gelukkig houd ik hem goed in de gaten en gaat het goed. Bij de hoeken haal ik hem dan ook vaak weg. In het begin viel hij nog weleens achterover met zijn hoofdje, dan was het enorm huilen. Maar inmiddels heeft hij de balans aardig gevonden en gaat het beter. Ook is hij voorzichtiger met loslaten, zodat hij ook niet steeds te hard neerkomt. En er is geen beginnen meer aan om de tafel schoon te houden, dat krijg je met een glazen tafel en een kind.

Niet lekker zijn

Vorige week was het heel duidelijk Max voelde zich niet zo lekker. Verkouden is hij op en af, maar nu waren zijn ogen ook ontstoken en blijkbaar had hij last van de doorkomende

tandjes. We zijn namelijk niet gewend van hem dat hij gewoon niet gaat slapen en dat hij steeds maar huilt. Zodra ik hem in bed legde was het huilen en zijn armpjes uitstrekken "mama haal me eruit" Erg zielig als je hem dan toch zo achter laat om hem te laten slapen. Maar het ging niet zoals normaal. De eerste avond heb ik tot 23.00 met hem beneden gezeten, tussendoor had hij even een uurtje geslapen. De paracetamol hielp blijkbaar niet genoeg. En daar kwam ik later achter waarom toen ik nieuwe ging halen. Hij mag inmiddels 120mg en ik had nog 60ml in huis. Ik wist me gewoon geen raad meer wat ik moest doen met hem, want ook in mijn armen bleef hij huilen.

Ik had het wel even nodig om te sparren en belde mijn partner op zijn werk, alleen echt veel tijd had hij niet. En kon hem moeilijk verstaan door het huilen van Max en de herrie bij hem op het werk. Toch voelde het ergens goed om even te praten, daarna belde ik mijn moeder om advies. En die kwam met hem drinken geven. Zo iets simpels dacht ik en waarom verzon ik dat zelf niet. Maar zodra ik hem drinken gaf was die grote glimlach terug, en was hij gelijk met mij aan het dollen. Toch was dat niet de bedoeling, want hij moest natuurlijk wel gaan slapen. Nog even zo gezeten met een flesje drinken en toch maar weer naar bed proberen. Nee hij pikte het nog steeds niet, maar ik hield vol en liet hem liggen en stapte de kamer uit. Ik liet me langs de muur zakken want ik was uitgeput. Ik wachtte tot het stil werd, dit duurde een paar minuten. Amper durfde ik op te staan en naar beneden te lopen, bang dat hij weer wakker zou worden. Maar dit gebeurde niet, en bleef de rest van de nacht lekker slapen.

Avond twee begon net zo, maar dit keer was ik vol zelfvertrouwen en dit heb ik de avond ervoor overleefd dus nu ook. Dit keer duurde het tot 21.00 dat ik hem volledig in slaap had. Maar ondertussen dat hij zo huilde, stuurde ik iemand van Martinizorg een appje. Zij zou de volgende dag langs komen, en vroeg haar later te komen als het kon. Want

zo, n avond er nog weer helemaal alleen voor staan zag ik niet zitten. Ze kwam dus om 18.30 en liep mee om hem naar bed te brengen. Hij liet zich rustig in bed leggen en zonder huilen liet ik hem daar achter. Er gebeurde een uur lang niets, toen hij wakker werd en begon te jammeren. Zoekend naar zijn knuffeltje... Na ongeveer vijf minuten had hij hem gevonden en viel hij weer in slaap. Hij was wel wat onrustiger in zijn slaap. Maar heb hem niet meer gehoord. Wat mij opvalt is dat als Max niet helemaal lekker in zijn vel zit, dat het nooit langer dan 2 a 3 dagen duurt. Weer een ervaring rijker.

Keuring en prikjes

Precies wanneer hij 11 maanden oud is moesten we weer een bezoekje brengen aan het consultatiebureau. Hier keek ik al wel erg naar uit, nu zou ik weten hoe zwaar hij weegt en zijn lengte weten. Inmiddels is hij 71,5 cm en zijn gewicht is nu 8630 kg. De curve op gewicht liet wel een daling zien, maar ons zorgen maken over hem hoeven we niet. Hij is gewoon een heel erg actief kind, die dus heel snel en veel verbrand. Wel werd me gezegd dat ik best wel een lekkere laag boter op zijn brood mag smeren. Maar mijn onzekerheid dat hij teveel eet is wel helemaal weg nu. Want hij krijgt genoeg, hij mag dus zelfs meer als hij het zelf wilt. Met avond eten zou hij wel iets meer mogen, maar verder krijgt hij echt meer dan genoeg binnen. Maar als je ziet wat hij allemaal doet als hij wakker is, is het zeker niet gek dat hij zo snel verbrand. Stil zitten is voor hem niet weg gelegd. Verder kreeg hij weer twee prikjes, natuurlijk even huilen. Maar hij laat zich goed troosten door mij. En wat vond ik het fijn dat de wijkverpleegkundige zei, "je bent echt een moeder" Het gaat je helemaal goed af en vanzelfsprekend. En ja zo voelt het nu ook inmiddels. Kreeg nog wel even het advies misschien even de huisarts te bellen. Max heeft al maanden een plekje op zijn hoofd een soort van exceem, wat gewoon niet weg gaat. Soms ook plekjes op zijn armen. Maar heeft er verder geen last van (jeuk) Toch ga ik nu maar eens even vragen of er iets is waar het mee weg te krijgen is.

Zo en nu gaan we op naar zijn verjaardag...